TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2015. gada 26. februārī*

Apelācija — LESD 340. panta pirmā daļā — Savienības līgumiskā atbildība — LESD 272. pants — Šķīrējklauzula — Sestā pamatprogramma pētniecības, tehnoloģiju attīstības un demonstrējumu pasākumiem — Līgumi par projektiem Ontogov, FIT un RACWeb — Pieļaujamās izmaksas un Komisijas izmaksātie avansa maksājumi — Atzīšanas prasība — Jau radušās un aktuālas intereses celt prasību neesamība

Lieta C-564/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 31. oktobrī iesniedza

Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion , Atēnas (Grieķija), ko pārstāv *V. Christianos* un *S. Paliou*, *dikigoroi*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *R. Lyal*, *B. Conte* un *D. Triantafyllou*, pārstāvji, kuriem palīdz *S. Drakakakis*, advokāts,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši K. Vajda [*C. Vajda*] (referents), A. Ross [*A. Rosas*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 24. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2014. gada 6. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – grieķu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību *Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas rīkojumu *Planet*/Komisija (T-489/12, EU:T:2013:496, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums"), ar kuru tā kā acīmredzami nepieņemamu noraidīja prasību, kas bija celta atbilstoši LESD 272. pantam un 340. panta pirmajai daļai un kuras mērķis bija atzīt, ka Eiropas Komisija ir pārkāpusi vairākus ar prasītāju noslēgtos līgumus, noraidot prasītājas personāla izmaksas saistībā ar tās augsta līmeņa darbiniekiem, un tādējādi tās esot bijušas pieļaujamās izmaksas, kuras nav jāatmaksā Komisijai.

Tiesvedības priekšvēsture

2 Tiesvedības priekšvēsture pārsūdzētā rīkojuma 1.–22. punktā ir aprakstīta šādi:

"1 Prasītāja *PLANET AE Anonymi Etaireia Parohis Symvouleftikon Ypiresion* ir uzņēmumu un projektu vadības konsultāciju uzņēmums. Tā stratēģijas, informātikas un projektu vadības jomā sadarbojas ar starptautiskiem un Eiropas partneriem, tostarp Komisiju [..].

2 Izskatāmā lieta attiecas uz Komisijas tiesībām un pienākumiem, kuri izriet no līgumiem, kas ar prasītāju noslēgti par trim izpētes projektiem. Šo projektu pamatā ir Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 27. jūnija Lēmums Nr. 1513/2002/EK par sesto Eiropas Kopienas pamatprogrammu attiecībā uz pētniecības, tehnoloģijas attīstības un izstāžu pasākumiem, kas veicina Eiropas pētniecības telpas izveidi un jauninājumus (no 2002. līdz 2006. gadam) (OV L 232, 1. lpp.).

3 Konkrētāk tie ir līgumi starp Eiropas Kopienu, kuru pārstāv Komisija, un:

— prasītāju, kura rīkojas kā koordinatore un konsorcija locekle; līgums, kas parakstīts 2003. gada 17. decembrī par projektu "Ontology enabled E-Gov Service Configuration" (*Ontogov*, Nr. 507237);

— *Forschungszentrum Informatik an der Universität Karlsruhe*, kurš rīkojas kā konsorcija, kurā ietilpst prasītāja, koordinators; līgums, kas parakstīts 2005. gada 21. decembrī par projektu "Fostering self-adaptive e-government service improvement using semantic technologies" (*FIT*, Nr. 27090);

— prasītāju, kura rīkojas kā koordinatore un konsorcija locekle; līgums, kas parakstīts 2005. gada 18. decembrī par projektu "Risk Assessment for Customs in Western Balkans" (*RACWeb*, Nr. 45101) (turpmāk tekstā kopā saukti – "attiecīgie līgumi").

4 Attiecīgo līgumu II.24. punkta 1. apakšpunkta a) daļā ir noteikts, ka Savienības finansiālā ieguldījuma pamatā ir līgumslēdzēju paziņotās pieļaujamās izmaksas.

5 Atbilstoši attiecīgo līgumu II.8. punktam Komisijai katra pārskata perioda beigās ir jāatlīdzina konsorcija un/vai līgumslēdzēju paziņotās izmaksas, jāizvērtē un jāapstiprina ziņojumi un iesniedzamie rezultāti. Atbilstoši šī paša punkta 4. apakšpunktam Ziņojuma apstiprināšana nenozīmē atbrīvojumu no revīzijas vai pārbaudes, kas var tikt veikta atbilstoši II.29. punkta noteikumiem.

6 Attiecīgo līgumu II.29. punktā ir noteikts šādi:

"1. Jebkurā līguma [spēkā esamības] brīdī un piecu gadu laikā pēc projekta beigām Komisija var veikt revīzijas, piesaistot ārējus zinātnes vai tehnoloģiju revidentus un auditorus vai arī pašas Komisijas dienestus, tostarp [Eiropas Biroju krāpšanas apkarošanai]. Šīs revīzijas var attiekties uz zinātniskiem, finansiāliem, tehnoloģiskiem un citiem aspektiem (piemēram, grāmatvedības un vadības principiem) saistībā ar pareizu projekta un līguma izpildi. Šīs revīzijas veic konfidenciāli. Summas, kas maksājamas Komisijai šo revīziju rezultātu dēļ, var tikt atgūtas, kā norādīts II.31. punktā [..]

2. Līgumslēdzēji tieši nodod Komisijas rīcībā visu detalizēto informāciju, ko Komisija var pieprasīt, kad tā pārbauda, vai līgums ir ticis pienācīgi vadīts un izpildīts.

3. Līgumslēdzēji piecus gadus pēc projekta beigām saglabā visu ar šo līgumu saistīto dokumentu oriģinālus vai – pienācīgi pamatotos izņēmuma gadījumos – to apliecinātās kopijas. Šos dokumentus pēc pieprasījuma līguma ietvaros veiktas revīzijas laikā nodod Komisijas rīcībā."

7 Atbilstoši attiecīgo līgumu II.31. punkta 1. apakšpunktam, "ja līgumslēdzējam kāda summa tikusi samaksāta nepamatoti vai ja atgūšanu pamato līguma noteikumi, līgumslēdzējam ir jāatlīdzina Komisijai konkrētā summa saskaņā ar tās izvirzītajiem nosacījumiem un tās noteiktajā datumā".

8 Visbeidzot atbilstoši attiecīgo līgumu 12. punktam tiem ir piemērojamas Beļģijas tiesības. 13. punktā ir noteikts, ka "Vispārējā tiesas vai [..] Tiesas kompetencē ir izšķirt strīdus starp Kopienu un līgumslēdzējiem attiecībā uz šo līgumu spēkā esamību, piemērošanu un interpretāciju".

9 Laika posmā no 2008. gada 17. līdz 21. novembrim, kā arī 2008. gada 4. decembrī ārpakalpojumu audita sabiedrība Komisijas Komunikācijas tīklu, satura un tehnoloģiju ģenerāldirektorāta (turpmāk tekstā – "Komunikācijas ĢD") vārdā veica prasītājas finanšu revīziju, kuras centrālais jautājums bija prasītājas noteiktos laika posmos paziņotās izmaksas saistībā ar projektiem *Ontogov*, *FIT* un *RACWeb*.

10 Ar 2009. gada 8. aprīļa elektroniskā pasta vēstuli audita sabiedrība prasītājai nosūtīja pagaidu revīzijas ziņojumu, kurā cita starpā bija apšaubītas izmaksas saistībā ar trīs augstākā līmeņa darbiniekiem (turpmāk tekstā – "apstrīdētās izmaksas").

11 2009. gada 29. maijā prasītāja par minēto pagaidu revīzijas ziņojumu iesniedza savus apsvērumus.

12 2009. gada 10. jūlijā prasītāja iesniedza labotu izmaksu paziņojumu, kurā bija ņemti vērā daži audita sabiedrības ieteikumi.

13 Ar 2009. gada 11. novembra vēstuli Komunikācijas ĢD Ārējās revīzijas nodaļa izklāstīja iemeslus, kādēļ tā uztur spēkā pagaidu revīzijas ziņojumā minētos secinājumus, un iesniedza prasītājai galīgo revīzijas ziņojumu.

14 Ar 2009. gada 23. decembra vēstuli prasītāja apstrīdēja revīzijas atbilstību un aicināja Komisiju uz tikšanos, lai sniegtu sīkāku informāciju par saviem iebildumiem.

15 2010. gada 4. martā notika prasītājas un Komunikācijas ĢD Ārējās revīzijas nodaļas tikšanās. Tajā tika nolemts, ka prasītāja Komisijai iesniegs papildu informāciju par augstākā līmeņa darbinieku dalību projektos.

16 Ar 2010. gada 19. aprīļa vēstuli prasītāja Komisijai iesniedza apsolīto papildu dokumentāciju.

17 Ar 2010. gada 10. maija vēstuli Komunikācijas ĢD Ārējās revīzijas nodaļa informēja prasītāju par savu nodomu veikt papildu pārbaudi (*follow-up audit*) tās juridiskajā adresē un iesniedza sarakstu ar dokumentiem, kuri būs jāuzrāda šīs pārbaudes laikā. Minētā pārbaude notika 2010. gada 20.–22. jūlijā.

18 2010. gada 3. septembrī un 9. decembrī prasītāja iesniedza minētajā papildu pārbaudē pieprasīto papildu informāciju.

19 Ar 2010. gada 22. decembra vēstuli Komunikācijas ĢD Ārējās revīzijas nodaļa informēja prasītāju, ka tā ir izlēmusi daļēji pārskatīt ziņojuma secinājumus, akceptējot noteiktus izdevumus, tomēr paturot spēkā secinājumus par apstrīdētajām izmaksām.

20 Ar 2011. gada 11. februāra vēstuli prasītāja izvirzīja savus iebildumus par revīzijas ziņojuma pārskatītajiem secinājumiem.

21 Ar 2012. gada 10. aprīļa vēstuli Komunikācijas ĢD Ārējās revīzijas nodaļa atbildēja, ka tā uztur spēkā gandrīz visus savus secinājumus par apstrīdētajām izmaksām.

22 Ar 2012. gada 21. maija vēstuli prasītāja atkārtoti apstiprināja savu nostāju par apstrīdēto izmaksu pieļaujamību."

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

3 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā reģistrēts 2012. gada 8. novembrī, prasītāja cēla prasību atbilstoši LESD 272. pantam un 340. panta pirmajai daļai ar mērķi atzīt, ka Komisija esot pārkāpusi vairākus ar to noslēgtos līgumus, noraidot attiecīgās izmaksas, un ka tādējādi attiecīgās izmaksas esot bijušas pieļaujamas un nav jāatmaksā Komisijai.

4 2013. gada 24. janvārī Komisija saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu izvirzīja iebildi par nepieņemamību. 2013. gada 11. martā prasītāja iesniedza savus apsvērumus par Komisijas iebildi par nepieņemamību.

5 Ar pārsūdzēto rīkojumu Vispārējā tiesa Komisijas iebildi par nepieņemamību atzina par pamatotu, norādot, ka prasītājai neesot radusies interese celt prasību, kas būtu aktuāla prasības celšanas dienā.

Lietas dalībnieču prasījumi Tiesai

6 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto rīkojumu,

— nodot lietu izskatīšanai Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par lietu pēc būtības, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

7 Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību kā acīmredzami nepamatotu.

Par apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieču argumenti

8 Ar vienīgo atcelšanas pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 31.–35., 37., 38., 42.–45. un 50. punktā atzīstot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai neesot radusies interese celt prasību atbilstoši LESD 272. pantam un 340. panta pirmajai daļai, kas būtu aktuāla prasības celšanas dienā.

9 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka interesei celt prasību, kas nepieciešama, ceļot atzīšanas prasību ar mērķi atzīt Savienības līgumisko atbildību atbilstoši LESD 272. pantam un 340. panta pirmajai daļai, kādu tā bija cēlusi Vispārējā tiesā, ir citāds saturs nekā interesei celt prasību, kas nepieciešama saistībā ar citām Savienības tiesībās paredzētajām prasībām, kā prasību atcelt tiesību aktu vai prasību par zaudējumu atlīdzību.

10 Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka interese celt prasību, kas nepieciešama tādas atzīšanas prasības saistībā, ar kuru lūgts atzīt Savienības līgumisko atbildību, pastāv, ja līgumslēdzējs vai tā kvalificēts pārstāvis konstatē nopietnus, sistemātiskus un atkārtotus līgumtiesību apstrīdēšanas gadījumus, kurš vieš neziņu par ieinteresētās personas tiesību esamību, tvērumu un brīvas īstenošanas iespējamību. Līdz ar to, lai konstatētu interesi celt prasību saistībā ar prasību atzīt Savienības līgumisko atbildību, ir nepieciešams vienīgi galīgs Komisijas nelabvēlīgs akts vai zaudējumu esamības fakts.

11 Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tās interese celt prasību nav hipotētiska, bet esoša un aktuāla, jo Komisijas atkārtotā apstrīdēšana esot radījusi neziņu par tās tiesībām augstākā līmeņa darbinieku izmaksas reģistrēt kā tiešas pieļaujamās izmaksas.

12 Ņemot vērā šos principus, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini piemērojusi prasībai atcelt tiesību aktu nepieciešamo intereses celt prasību kritēriju, proti, galīga akta esamību, to izklāstot pārsūdzētā rīkojuma 34. punktā, lasot kopā ar tā 45., 35., 37., 38. un 42. punktu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja arī uzskata, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini piemērojusi prasībai par zaudējumu atlīdzību nepieciešamo intereses celt prasību kritēriju, proti, konkrētu zaudējumu esamību, to izklāstot pārsūdzētā rīkojuma 42.–44. punktā.

13 Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 50. punktā ir kļūdaini atzinusi, ka tās interese celt prasību varot pastāvēt un būt aktuāla tikai pēc tam, kad Komisija ir izdevusi iekasēšanas rīkojumu vai tamlīdzīgu aktu. Šī prasība radot tiesisku nenoteiktību ilgtermiņā personām, jo tām it kā ir jāgaida iekasēšanas rīkojuma izdošana, kaut arī Komisija viņu no līgumiem izrietošās tiesības jau ir nopietni, atkārtoti un sistemātiski apstrīdējusi.

14 Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, atzīdama, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai dienā, kad tā iesniedza prasību par līguma noteikumu nepildīšanu atbilstoši LESD 272. pantam un 340. panta pirmajai daļai, nebija pastāvošas aktuālas intereses celt prasību.

15 Pirmkārt, Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzēto rīkojumu nav pamatojusi ar prasības atcelt tiesību aktu nosacījumiem. Konkrētāk, Vispārējā tiesa savu vērtējumu neesot balstījusi uz faktu, ka nebija izdots nelabvēlīgs akts LESD 263. panta izpratnē.

16 Otrkārt, Komisija atkārto, ka tā nav apstrīdējusi prasītājas līgumā paredzētās tiesības un tādēļ nav izdevusi paziņojumu par parādu, lai pieprasītu attiecīgo izmaksu atmaksāšanu. Komisija šai ziņā atgādina, ka ar apelācijas sūdzības iesniedzēju noslēgto līgumu II.29. punkta 1. apakšpunktā ir noteikts, ka "summas, kas maksājamas Komisijai šo revīziju rezultātu dēļ, var tikt atgūtas". Atbilstoši šai normai nelabvēlīgs galīgais ziņojums nenozīmē automātisku apstrīdēto izmaksu atmaksāšanu, jo Komisijas

atbildīgajiem dienestiem joprojām ir rīcības brīvība attiecībā uz atmaksāšanas pieprasīšanu. *A fortiori* konkrēti šajā lietā nelabvēlīgs kāda dienesta sagatavotais ziņojums, kaut arī revīzijas procedūra vēl nav noslēgta, nav uzskatāms par prasītājas līgumisko tiesību apstrīdēšanu. Komisija visbeidzot uzskata, ka līgumslēdzēju starpā vēl nav strīdu, tātad neviena no tām vēl nav veikusi konkrētus pasākumus kāda līguma noteikuma īstenošanai, par kuru to starpā pastāv domstarpības.

17 Treškārt, Komisija norāda, ka apstāklis, ka tā vēl nav izdevusi paziņojumu par parādu, nerada nekādas negatīvas sekas apelācijas sūdzības iesniedzējai. Šī situācija neradot nekādu tiesisku nenoteiktību, jo, pirmkārt, Komisijas iespēja pieprasīt atmaksāšanu ir pakārtota noilgumam atbilstoši valsts līgumtiesību normām un, otrkārt, iespējamajam iekasēšanas rīkojumam esot piemērojama pilnīga pārbaude tiesā.

Tiesas vērtējums

18 Vispirms ir jānorāda, ka ar Vispārējās tiesas kancelejā 2012. gada 8. novembrī iesniegto prasības pieteikumu apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla atzīšanas prasību atbilstoši tostarp LESD 272. pantam. Kā savu secinājumu 16. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte, apelācijas sūdzības iesniedzēja ar savu Vispārējā tiesā celto prasību nelūdza nedz Komisijas darbību, nedz tās bezdarbību, bet gan tikai Eiropas Savienības tiesas konstatējumu, ka tā var paturēt Komisijas atbilstoši līgumiem samaksātās summas.

19 Ņemot vērā prasības, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla Vispārējā tiesā, atzīšanas raksturu, ir jānoskaidro, vai Savienības tiesas kompetencē ietilpst šādas prasības izskatīšana, lai gan Komisija nedz tiesvedībā Vispārējā tiesā, nedz arī šajā tiesvedībā nav norādījusi uz tiesas kompetences neesamību.

20 Vispār jautājums par Savienības tiesas kompetenci ir jāizvirza tiesai pēc savas ierosmes, pat ja neviens no lietas dalībniekiem to nav darījis (skat. šai ziņā spriedumus Vācija/Augstā iestāde, 19/58, EU:C:1960:19, 488. punkts, kā arī *Ferriera Valsabbia* u.c./Komisija, 154/78, 205/78, 206/78, no 226/78 līdz 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 un 85/79, EU:C:1980:81, 7. punkts). Katrā ziņā lietas dalībnieki ir lūgti sniegt savus apsvērumus par šo Tiesas pēc savas ierosmes izvirzīto jautājumu.

21 Šai ziņā Tiesa jau ir spriedusi, ka, lai gan sakarā ar šķīrējklauzulu, kas noslēgta saskaņā ar LESD 272. pantu, Tiesai var tikt lūgts izskatīt strīdu, piemērojot valsts tiesību normas, kas regulē līgumu, tās kompetenci izskatīt šo strīdu saistībā ar līgumu nosaka tikai šī panta un šķīrējklauzulas noteikumi un to neietekmē valsts tiesību normas, kas varētu radīt šķēršli šai kompetencei (spriedumi Komisija/*Zoubek*, 426/85, EU:C:1986:501, 10. punkts, un Komisija/*Feilhauer*, C-209/90, EU:C:1992:172, 13. punkts).

22 Saskaņā ar LESD 272. pantu, lasot kopā ar 256. pantu, Vispārējās tiesas kompetencē ir sniegt nolēmumus pirmajā instancē saskaņā ar šķīrējklauzulu, kas ietverta publisko tiesību vai privāttiesību līgumos, ko noslēgusi Eiropas Savienība vai kas noslēgti tās vārdā.

23 No iepriekš izklāstītā izriet, ka LESD 272. pants ir speciālā norma, kas ļauj vērsties Savienības tiesā saskaņā ar šķīrējklauzulu, kuru līgumslēdzēji ietvēruši publisko tiesību vai privāttiesību līgumos, un to neierobežo Savienības tiesā celtās prasības veids.

24 Tomēr ir jāpārbauda, vai šajā lietā attiecīgajos līgumos ietvertā šķīrējklauzula paredz Vispārējās tiesas kompetenci izskatīt apelācijas sūdzības iesniedzējas celto atzīšanas prasību.

25 Saskaņā ar attiecīgo līgumu 13. punktā ietverto šķīrējklauzulu Vispārējā tiesas vai Tiesas kompetencē atbilstoši ir izšķirt strīdus starp Kopienu un līgumslēdzējiem attiecībā uz šo līgumu spēkā esamību, piemērošanu un interpretāciju. No tā izriet, ka šī šķīrējklauzula arī neierobežo Vispārējās tiesas vai Tiesas kompetenci saistībā ar prasības veidu.

26 Ņemot vērā tās tekstu, šī šķīrējklauzula var būt par pamatu Vispārējās tiesas vai Tiesas kompetencei izskatīt atzīšanas prasību, kāda ir pamatlietā, strīdā starp Savienību un apelācijas sūdzības iesniedzēju par minēto līgumu spēkā esamību, piemērošanu vai interpretāciju.

27 Šai ziņā nav šaubu, ka prasība, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla Vispārējā tiesā, bija par attiecīgo līgumu interpretāciju un, konkrētāk, par apstrīdēto izmaksu pieļaujamību atbilstoši šiem līgumiem.

28 Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 33. punktā atzina, ka apelācijas sūdzība nebija pierādījusi, ka prasības celšanas dienā tās prasība būtu bijusi balstīta uz esošu un aktuālu interesi, kurai nepieciešama tiesiska aizsardzība.

29 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka, šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo atzīšanas prasības ietvaros, lai minētā interese būtu radusies, pietiek tikai, ja kāds no līgumslēdzējiem ir nopietni, sistemātiski un atkārtoti apstrīdējis līgumiskās tiesības, tādējādi radot otram līgumslēdzējam neziņu par šo tiesību pastāvēšanu vai tvērumu. Šajā lietā minētais nosacījums esot izpildīts, jo Komisija esot nopietni, sistemātiski un atkārtoti apstrīdējusi prasītājas tiesības uz apstrīdēto izmaksu atlīdzināšanu.

30 Komisija atkārto, ka tā atbilstoši šī sprieduma 16. punktā apkopotajam pamatojumam nav apstrīdējusi apelācijas sūdzības iesniedzējas līgumiskās tiesības. Komisija būtībā norāda, ka dienā, kad apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību Vispārējā tiesā, tā vēl nebija pieprasījusi apstrīdēto izmaksu atmaksāšanu, izdodot paziņojumu par parādu, un ka par šo izmaksu pieļaujamību vēl nebija noslēgusies revīzijas procedūra, kuras galīgais ziņojums katrā ziņā nav saistošs Komisijas iekasēšanas dienestiem atbilstoši attiecīgo līgumu II.29. punkta 1. apakšpunktam.

31 Šajā ziņā jāatgādina, ka prasītāja interesei celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasības celšanas brīdī un pretējā gadījumā šāda prasība nav pieņemama (skat. pēc analoģijas un attiecībā uz prasību atcelt tiesību aktu spriedumus *Wunenburger*/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42. punkts, kā arī *Cañas*/Komisija, C-269/12 P, EU:C:2013:415, 15. punkts).

32 Pārsūdzētā rīkojuma 34. punktā izklāstītajos Vispārējās tiesas konstatējumos ir norādīts, ka prasības celšanas dienā Komisijas kompetentais dienests vēl nebija izdevis pieprasījumu atmaksāt saskaņā ar attiecīgajiem līgumiem avansā izmaksātās summas. Turklāt pārsūdzētā rīkojuma 35. punktā Vispārējā tiesa precizēja, ka par apstrīdēto izmaksu pieļaujamību ir jāveic revīzija, kas ir iepriekšēja sagatavošanās procedūra, kura atšķiras no Komisijas operatīvo dienestu veiktās procedūras, kuras noslēgumā iespējami var tikt uzdots summas atmaksāt.

33 Turklāt no pārsūdzētā rīkojuma 36.–39. punkta izriet, ka minētā revīzijas procedūra dienā, kad apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību, vēl nebija noslēgusies un ka Komisijas dienests, kurš šo revīziju veica, turpināja ar apelācijas sūdzības iesniedzēju sazināties vēl pēc tam par iespējamiem grozījumiem šīs revīzijas pagaidu secinājumos.

34 Ņemot vērā šī sprieduma 32. un 33. punktā atgādinātos apstākļus, apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar pamatoti apgalvot, ka dienā, kad tā cēla prasību Vispārējā tiesā, tai bija pastāvoša un aktuāla interese celt prasību.

35 Tā kā apstrīdēto izmaksu pieļaujamība joprojām tiek izskatīta revīzijas procedūrā, kuras galīgais ziņojums katrā ziņā nebūs saistošs Komisijas iekasēšanas dienestiem, ir jāatzīst, ka Komisija vēl nav pieņēmusi galīgo lēmumu par to, kuras izmaksas tā neatzīst par pieļaujamām atbilstoši attiecīgo līgumu noteikumiem. Vēl nav arī skaidrs, vai un cik lielā apmērā minētās izmaksas varētu būt par pamatu tam, lai Komisija izdotu atmaksāšanas pieprasījumu. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzējai prasības celšanas brīdī nebija intereses to celt.

36 No iepriekš izklāstītā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka prasītājai prasības celšanas dienā nebija pastāvošas un aktuālas intereses celt prasību, kurai būtu nepieciešama tiesiska aizsardzība.

37 No iepriekš izklāstītā izriet, ka pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi savas apelācijas sūdzības pamatojumam, nevar tikt apmierināts un līdz ar to apelācijas sūdzība ir noraidāma kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

38 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība ir nepamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs.

39 Tā kā Komisija nav prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, pēdējā minētā un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

***2) Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion* un Eiropas Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.**

[Paraksti]